

Spreobrnjenje

Izpovedi VIII, 12

Ko pa mi je potegnilo vrtajoče premozgavanje vso mojo revščino iz skritih globin in jo nagrmadilo pred očmi mojega srca, je završala v meni silna nevihta in prinesla silno ploho solza. Da bi se mi mogla s svojim bobnenjem do kraja izliti, sem vstal od Alipija — samota se mi je zdela za opravilo jokanja primernejša — in se umaknil dalje proti ozadju, kjer mi njegova navzočnost ni mogla biti v nadlego.

Tako je bilo tedaj z menoj in prijatelj je to čutil. Kajti zdi se mi, da sem mu pri tem ne vem več kaj rekel in da se mi je že po glasu poznalo, kako zelo mi gre na jok.- in tak sem se dvignil. On pa je na vso moč osupel ostal, kjer sva sedela. Zleknil sem se, ne vem kako, pod smokvinim drevesom po tleh in odprl sem zatvornice solzam in ulili so se potoki mojih oči, tebi v prijetno daritev. In govoril sem ti mnogo, ne ravno s temi besedami, vendar z besedami, podobnimi po smislu: *»Ti pa, Gospod, doklej? Doklej, Gospod, se misliš srditi do konca? O, ne spominjaj se naših starih pregreh!«* Zakaj čutil sem, kako me drže. Klical sem z žalobnim glasom: *»Doklej, o doklej še 'jutri' in venomer 'jutri'? Zakaj ne že danes? Zakaj bi ne bilo že to minuto konec moji sramoti?«*

Tako sem govoril in jokal z neizrekljivo bridkostjo v skrušenem srcu. Kar zaslišim od sosedne hiše glas, pojoč otroški glasek — ali dečka ali deklice, ne vem — in neprestano ponavljajoč: *»Spreberi si, preberi si!«*

V hipu se mi je spremenil obraz. Začel sem z vso pozornostjo premišljevati, ali imajo otroci navado pri kateri svojih iger kaj takega peti. A nisem si mogel nikakor domisliti, da bi bil kdaj kaj podobnega slišal. Tedaj sem ustavil solzam tok in vstal. Nisem si znal glasu drugače razlagati, kot da mi Bog veleva, naj odprem kako knjigo in preberem poglavje, na katero mi najprej zadene pogled. Slišal sem bil namreč o Antoniju, da mu je dalo neko mesto v evangeliju, ki je nanj po naključju naletel, pobudo za posnemanje, prav kot da bi veljalo njemu, kar je slišal brati: *»Pojdi, prodaj vse, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih! Potem pridi in hodi za menoj!«* Pod vtisom tega božjega izreka se je takoj obrnil k tebi.

V veliki naglici sem se vrnil na kraj, kjer je sedel Alipij. Tam sem bil namreč odložil pisma apostola, ko sem bil vstal in odšel. Pograbil sem knjigo, odprl in bral molče stavek, v katerega so se mi najprej ujele oči: *»Ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v prepiru in nevoščljivosti, ampak nadenite si Gospoda Jezusa Kristusa in mesu ne strezite za poželjivost!«* Dalje nisem hotel brati, pa tudi treba ni bilo. Zakaj komaj sem stavek dobro končal, se mi je vlila kakor luč trdne gotovosti v srce in vse temine dvomov so se razbegnile.

Vtaknil sem ne vem ali prst ali kako drugo znamenje med liste, zaprl knjigo in vse že s čisto vedrim obrazom povedal Alipiju. Izdal pa je tudi on meni, kaj se je v njem dogajalo in česar jaz nisem vedel, in sicer takole: Hotel je videti, kaj sem bral. Pokazal sem mu. Prebral je pazljivo, in bral še dalje prek tega, kar sem bral jaz. Jaz nisem vedel, kaj je sledilo. Sledilo pa je: *»Slabotnega v veri pa sprejemajte medse!«* Obrnil je besede nase in mi povedal. Opomin ga je le še potrdil in pridružil se je brez zmede in oklevanja mojemu dobremu sklepu in namenu, ki se je tako lepo skladal z njegovim značajem, po katerem me je že od nekdanj zelo zelo prekašal.

Stopila sva v hišo do matere. Povedala sva ji in bila je vesela. Nato sva ji nadrobno pripovedovala, kako se je zgodilo. Tedaj je v zmagoviti kipeči radosti slavila tebe, *ki moreš storiti več kakor vse, kar mi prosimo ali umejemo*; saj je videla, koliko obilneje si ji glede mene ustregel, kot te je med žalobnim jokom in vzdihni navadno prosila v svojih ganljivih tožbah. Saj *si me obrnil k sebi*, da nisem vpraševal ne po ženi ne po kakem drugem upanju tega sveta. Zdaj sem v resnici stal na ravnilu tvoje vere, na katerem si ji bil mene pred toliko leti pokazal v sanjah. In *spremenil si njeno žalost o veselje*, vse večje, kot si ga je želela, mnogo ljubše in čistejše, kakor ga je pričakovala od vnukov, otrok mojega mesa.

Prevedla Anton Sovre in Kajetan Gantar.

~ _ ~ - ~ _ ~

Samogovori

Uvodna molitev

(odlomki iz I. knjige)

R: Izmoli si zdravje in pomoč, da boš dospel do zelenega; in to molitev zapiši, da se opogumiš, ko vidiš to svoje potomstvo. Potem pa na kratko zberi, kar boš našel, v nekaj sklepkih. In ne trudi se, da bi privabil množico bralcev, naj napisano zadošča tvojim maloštevilnim domačim.

A: Tako bom storil.

...

1.3. Tebe kličem, Bog Resnica, v tebi, od tebe in po tebi je resnično vse, kar je resničnega.

Tebe kličem, Bog Modrost, v tebi, od tebe in po tebi je modro vse, kar je modrega.

Tebe kličem, Bog pravo in vzvišeno Življenje, v tebi, od tebe in po tebi živi vse, kar je res in kar je vzvišeno živega.

Tebe kličem, Bog Blaženost, v tebi, od tebe in po tebi je blaženo vse, kar je blaženega.

Tebe kličem, Bog Dobro in Lepo, v tebi, od tebe in po tebi je dobro in lepo vse, kar je dobrega in lepega.

Tebe kličem, Bog razumu dostopna Luč, v tebi, od tebe in po tebi se razumno sveti vse, kar se sveti razumnega.

...

O Bog, čigar kraljestvo je ves svet, ki ga čut ne pozna.

O Bog, iz tvojega kraljestva se luč razliva tudi v naša kraljestva.

O Bog, če se obrnemo od tebe, pademo; če se v tebi obrnemo, vstanemo; če v tebi ostanemo, obstanemo.

O Bog, če od tebe odidemo, umremo; če se k tebi vrnemo, vstanemo od mrtvih; če v tebi prebivamo, živimo.

O Bog, nihče te ne zapusti razen razočaranih; nihče te ne išče razen opomnjenih; nihče te ne najde razen očiščenih.

O Bog, če tebe zapustimo, s tem že preminemo; če te čakamo, te s tem že ljubimo; če te vidimo, te s tem že imamo.

O Bog, k tebi nas prebuja vera, dviga upanje, s tabo povezuje ljubezen; o Bog, po tebi premagujemo sovražnika.

Tebe molim.

...

1.4. Karkoli že sem rekel, ti si edini Bog, ti mi pridi na pomoč; ti edina večna in resnična substanca, kjer ni nobene razpoke, nobene zmešnjave, nobenega prehajanja, nobenega pomanjkanja, nobene smrti. Tam je najvišja sloga, najvišja razvidnost, najvišja stanovitnost, najvišja polnost, najvišje življenje. Tam ne manjka ničesar in ničesar ni preveč. Tam je eno on, ki rojeva, in on, ki se rojeva.

O Bog, tebi služi vse, kar služi, tebi je pokorna vsaka dobra duša.

O Bog, po tvojih zakonih se vrti svetovje, po svojih tirnicah tečejo ozvezdja, sonce priganja dan, luna umirja noč, in vsak svet v redu in obnavljanju časov ohranja veliko stalnost,

...

O Bog, nad teboj ni ničesar, zunaj tebe ničesar, brez tebe ničesar.

O Bog, pod teboj je vse, v tebi vse, s teboj vse.

O Bog, ti si naredil človeka po svoji podobi, kar prizna, kdor se pozna.

Usliši, usliši, usliši me, moj Bog, moj Gospod, moj kralj, moj oče, moj vzrok, moje upanje, moja resničnost, moja čast, moj dom, moja domovina, moje rešenje, moja luč, moje življenje.

Usliši, usliši, usliši me na svoj način, ki ga tako redki poznajo.

...

1.5. Samo tebe ljubim, samo tebi sledim, tebe edinega iščem, tebi edinemu sem pripravljen služiti, ker ti edini pravično gospoduješ; želim biti pod tvojo oblastjo.

Ukaži, prosim, in zapovej, kar hočeš, a ozdravi in odpri moja ušesa, da bom zaslišal tvoj glas. Ozdravi in odpri moje oči, da bom videl tvoje namige. Odženi iz mene norost, da te prepoznam. Povej mi, kod naj te čakam, da te uzrem; upam, da bom storil vse, kar mi boš ukazal. Sprejmi, prosim, svojega ubežnika, Gospod, dobrotljivi oče;

...

To delam, oče, ker vem le to; ne vem pa, kako se pride k tebi. Ti mi namigni, ti pokaži, ti priskrbi popotnico. Če te najdejo v veri, kateri se k tebi zatekajo, mi daj vero; če s krepostjo, kreposti; če z vednostjo, vednost. Pomnoži v meni vero, pomnoži upanje, pomnoži ljubezen.

O čudovita in enkratna tvoja dobrota!

Prevedel br. Miran Špelič OFM

~_ ~ - ~ _ ~

Pozno sem te vzljubil

Izpovedi X,27

Pozno sem te vzljubil,
Lepota, večno davna, večno nova,
pozno sem te vzljubil!
In glej, bil si v meni, in jaz sem bil zunaj,
in tam sem te iskal,
nelep sem se gnal za lepimi stvarmi,
ki si jih ti ustvaril.
Z menoj si bil, jaz ne s teboj.
Daleč od tebe so me držale stvari,
ki sploh ne bi bivale, ko ne bi v tebi bivale.
Vabil si in klical — in prebil si mojo gluhoto.
Bliskal in žarel si — in pregnal si mojo slepoto.
Sladko si mi dehtel in srkal sem tvoj vonj — po tebi koprnim,
Okusil sem te — in sem te lačen in žejen.
Dotaknil si se me — in zagorel sem po tvojem miru.

Prevedla Anton Sovre in Kajetan Gantar.